

men det forekommer mig ikke at være omfattende nok. Der er visse Klasser af Folk, der burde have været med, men de kunne være glemte. Der er ogsaa adskillige, der vistnok ere udeladte med Forsæt, hvad jeg beklager. Det kan have sine formelle Grunde, men der er reelle Grunde, der for mig veje meget stærkere til, hvorfor jeg vil henstille, at man optager dem her paa ny. Jeg ved ikke, om Forslaget skal i Udvalg, det skal jo være færdigt til 1ste April, for at de Folk kunne faa deres Penge, men dette kan ogsaa ske, selv om Forslaget skulde behandles i Udvalg, hvad enten det bliver i et særligt Udvalg eller i Finansudvalget. I alt Fald vil jeg bebude, at jeg til anden Behandling vil stille Ændringsforslag vedrørende en vis Kategori af Arbejdere, som jeg mener maa imødekommes, nemlig de faste Folk paa Holmen.

Der er talt adskillige Gange om dem, sidst ved Finanslovens tredie Behandling. Men der er en særlig Grund, hvorfor jeg mener, at de burde ind paa Loven, om det bliver paa denne eller paa en anden, er mig ligegyldigt, blot de faa deres Penge. Og nu er der en Lejlighed, og jeg benytter den. Disse faste Folk omfatte omtrent 800 og have, som tidligere nævnt, en lav Løn. Samtidig ere de militære, men de ere underkastede forskellige Bestemmelser, der gøre, at de for saa vidt ere anderledes stillede end andre militære Tjenestemænd. De have med andre Ord deres Pligter, men de savne deres Rettigheder, navnlig den Løn, de andre have. Derfor tror jeg, at det vilde være passende, om vi her kunde hjælpe paa disse uheldigt stillede Folk. Siden 1899 have de ganske vist faaet en Lønforandring, en Lønforbedring vil jeg derimod ikke kalde det. I 1908—09 sammendrog man alle deres Tillæg, ogsaa det midlertidige Lønningstillæg, som der her er Tale om, og gav dem en samlet Løn. Men det er for mig ikke tilstrækkeligt. De ere, som sagt, militære, og den Omstændighed gør, at de ere ugunstigere stillede end mange andre. Jeg skal fremdrage et Tilfælde, der viser det. Ved almindeligt Arbejde faar man Lov til at passe det, og hvis man ikke udfører det tilfredsstillende, faar man sin Afsked. Men disse Folk ansættes paa et Aar ad Gangen, og naar de først ere antagne som faste Arbejdere til en meget lav Løn, er der stillet dem en Pension i Udsigt. Det er en Høvisk, der holdes foran dem ligesom for Æslet, der bliver ved at trave efter den. Men naar det kommer til Styk-

ket, faa de mange Gange ikke Høvisken. De kommanderes ofte ud at sejle, og der overdrages dem Arbejde, som hvad Ansvar angaar maa stilles lige med mange af de andre paa Skibet ansatte Tjenestemænds. Men de ere ogsaa i dette Forhold underkastede den militære Straffelov, og der kan det da ske, som det er sket, at en saadan Mand begaar noget, som man anser for en Forseelse, og hvorfor han idømmes en Straf, det kan endog være en streng Straf. Men ikke nok med det, bagefter afskediger man ham, og derved gaar den Pension, som det har foresvævet ham, at han skulde have i sin Alderdom, tabt for ham.

For nylig er der passeret et saadant Tilfælde, som jeg vil anføre her, og som, synes jeg, gør det berettiget, at man tager disse Folk med her. Der var paa et Togt i Sommer paa „Herluf Trolle“ en Mand, der var ansat som Hulgast. Han skulde udlevere Pibeler til at rense Dækket med. Der kom saa en Befalingsmand sammen med en værnepligtig for at hente dette Pibeler. Men Manden sagde, at han maatte have en Pøs til at tage Pibeleret i, og han kunde ikke gaa fra Stedet og tage den. Det blev erklæret for Uvillighed. Vedkommende Befalingsmand gaar til en anden Befalingsmand og melder ham, og denne Befalingsmand gaar til Chefen, Kommandør Bauditz, som modtager hans Melding. Den værnepligtige, der havde været med Befalingsmanden, gaar imidlertid og henter en Pøs til Pibeleret, Pibeleret faar han ogsaa, og da Befalingsmanden kommer tilbage, er det afleveret. Altsaa, Uvilligheden var ikke konstateret. Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa Sagens Enkeltheder, det behøves for saa vidt ikke. Jeg har kun villet nævne dette for at vise, hvorledes de Folk ere stillede, og jeg skal kun tilføje, at for den Forseelse, der her skulde være sket, blev Manden idømt en overmaade streng Straf, nemlig 2 Gange 5 Dages mørk Arrest paa indskrænket Kost. Jeg kender naturligvis ikke Sagen i Enkeltheder, set fra den anden Side. Der paastaas, at den vedkommende Mand har udtalt sig nedsættende om Befalingsmanden, og at det skulde være den egentlige Foranledning til, at der blev dømt strengt. Men lad saa være, at han straffes, men den Straf, der ligger i Afskedigelse, er betydelig værre. Saaledes er den Stilling, disse Folk staa i, og naar man kræver, at de skulle arbejde paa Holmen eller paa Statens Skibe for en ringe Løn, og naar de ere saaledes stillede, at de naar